

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **C.**, nar. X. alias H., nar. X., v obci A., naposledy v zahraničí bytom: A., zastúpený JUDr. M., advokátkou, H., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. MU-2008-92/PO-Ž-2006 zo dňa 10.11.2010 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/86/2010-31 zo dňa 6. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/86/2010-31 zo dňa 6. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.**Predmet veci**

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. *MU-2008-92/PO-Ž-2006 zo dňa 10.11.2010*, ktorým odporca navrhovateľovi podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil azyl a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že odporca zákonným a dostatočným spôsobom zistil stav veci, pretože svoje rozhodnutie logickým, dostatočným a zrozumiteľným spôsobom aj odôvodnil a pretože s poukazom na vyhodnotenie osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej v zmysle zákona o azyle navrhovateľovi správne neudelil či neposkytol medzinárodnú ochranu, dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako zákonné.

K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok jeho odôvodnenia krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Odporca náležitým spôsobom opísal zistený stav veci, vychádzajúc pritom z obidvoch azylových konaní, uviedol všetky postupne navrhovateľom udávané informácie a dôvody jeho žiadosti o azyl. Pokiaľ ide o výrok o neudelení azylu, tento odôvodnil jednak s poukazom na v konaní preukázanú nedôveryhodnosť navrhovateľa, pričom dôvody takéhoto vyhodnotenia navrhovateľa aj konkretizoval. Podrobne sa zaoberal otázkami a zistenými skutočnosťami, ktoré súvisia s výkonom vojenskej základnej služby v krajine pôvodu navrhovateľa, pričom poukázal na skutočnosť, že odopretie splnenia povinnosti absolvovať povinnú vojenskú službu nie je samo o sebe dôvodom na udelenie azylu. Krajský súd tiež poukázal na to, že odporca sa zaoberal konkrétnosťami, ktoré navrhovateľa (vo vzťahu k vojenskej službe) uviedol a zrozumiteľne vyhodnotil. Podľa krajského súdu je z takto odôvodneného rozhodnutia zrejmé, prečo odporca navrhovateľovi azyl neudelil a podobne je to aj v prípade výroku o neposkytnutí

doplnkovej ochrany, kedy sa odporca vysporiadal so všetkými zákonnými predpokladmi jej poskytnutia, resp. neposkytnutia.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci krajský súd uviedol, že odporca v odôvodnení rozhodnutia podrobne opísal zistený stav veci, pričom vychádzal z obsahov jednotlivých výpovedí navrhovateľa. Podobne tomu bolo aj v prípade navrhovateľom predložených dôkazov, ktorých preklad do slovenského jazyka zabezpečil. Odporca pritom do spisu založil relevantné a časovo zodpovedajúce informácie, viažuce sa tak ku konkrétnym okolnostiam či tvrdeniam navrhovateľa ako aj všeobecným otázkam bezpečnostných rizík, pričom tieto správy sa týkajú obdobia odchodu navrhovateľa z krajiny pôvodu, ako aj informácií, aktuálnych vo vzťahu k času vydaniu napadnutého rozhodnutia. S poukazom na uvedené, predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že ani túto námietku nevyhodnotil ako dôvodnú. V tejto súvislosti poukázal na dôvod navrhovateľovho odchodu z krajiny pôvodu, pričom predmetom preskúmania boli dôvody jeho odchodu, ku ktorému došlo v júni 2006. Navrhovateľ totiž odišiel z krajiny pôvodu, ktorú označil ako Rusko (Čečensko) dvakrát.

Prvý raz odišiel v decembri 2005 - konanie vedené u odporcu pod č.p.: MU-225/PO-Ž/2006. Následne po vydaní negatívneho rozhodnutia sa do Čečenska vrátil, nakoľko mu otec oznámil, že sa má vrátiť, lebo doma je všetko v poriadku. Navrhovateľ sa teda do Ruska (Čečenska) vrátil 1.7.2006. Tam nastúpil do zamestnania vo firme v ktorej pôvodne pracoval, nemal žiadne problémy a to ani so štátnymi orgánmi. Po dvoch dňoch od nástupu do zamestnania (16.7.2006) dostal predvolanie od vojenského veliteľa, aby sa dostavil na okresnú vojenskú správu v súvislosti s overením údajov v osobnom spise. Zľakol sa a večer opätovne odišiel do Inguška k známemu, odkiaľ sa dostal do Belgicka. Po vrátení belgickými orgánmi na Slovensko požiadal o azyl.

Pokiaľ sa teda odporca zaoberal skutočnosťami súvisiacimi s výkonom vojenskej služby, jeho postup bol správny. A to bez ohľadu na skutočnosť, že v rozhodnutí tiež správne poukázal na navrhovateľovu nedôveryhodnosť, ktorá zohrala významnú úlohu tak v posudzovaní dôvodu žiadosti o azyl, vzťahujúc sa k vojenskej službe, ako aj k prezentovanému ohrozeniu zo strany

štátnych orgánov v súvislosti s odhaleným tajným sklodom zbraní. Odporca tak podľa krajského súdu správne poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ v jeho prvom azylovom konaní vystupoval pod inou identitou, uvádzal odlišné informácie o rodinných príslušníkoch, zamestnaní, predovšetkým však prezentoval iný dôvod svojho odchodu z krajiny pôvodu.

Krajský súd uviedol, že ak by jeho odchod z Ruska bol motivovaný problémami s bezpečnostnými orgánmi, ktoré ho mali v súvislosti s vyšetrovaním objavenia skladu zbraní počas zadržania mučiť, určite by o tejto skutočnosti hovoril už počas prvého azylového konania. V tejto súvislosti súd poukázal na fakt, že ani predložením dokumentov, ktoré navrhovateľ v priebehu azylového konania predložil odporcovi, nedošlo k odstráneniu rozporov. Ani jeden z týchto dokumentov totiž nedokazuje - nepreukazuje navrhovateľovu totožnosť a teda nie je dôvod ku konštatovaniu, že sa vzťahujú na navrhovateľa. Navyiac aj tieto sú v rozpore s jeho tvrdeniami, ktoré uviedol v čase ich predloženia.

Navrhovateľ napr. počas pohovoru dňa 21.12.2006 uviedol, že jeho matka sa volá B., pričom podľa rodného listu (navrhovateľa) sa volá B..

Krajský súd tiež poukázal na rozpory v tvrdeniach navrhovateľa, keď v predloženej pracovnej knižke sa uvádza, že bol zo zamestnania prepustený dňa 2.2.2006 z dôvodu znižovania počtu pracovníkov, pričom navrhovateľ uviedol, že z Čečenska odišiel už 24.12.2005.

Ďalej navrhovateľ v priebehu pohovoru 21.12.2006 uviedol, že na Ministerstve štátnej bezpečnosti Čečenska pracoval do roku 1998, potom až do svojho odchodu (24.12.2005) nepracoval nikde, privyrábal si príležitostne.

Podľa predloženej pracovnej knižky však mal pracovať v stálom zamestnaní od 13.8.2003.

Všetky tieto skutočnosti, vrátane tých na ktoré poukázal odporca v napadnutom rozhodnutí podľa krajského súdu svedčia v neprospech dôveryhodnosti navrhovateľa.

Krajský súd tiež poukázal na skutočnosť, ktorá znižuje dôveryhodnosť navrhovateľa, a to, že navrhovateľ uvádzal, že prvý raz dostal predvolanie na vojenský odvod v roku 2005 (podobne

ako jeho brat), teda vo veku 27 rokov, pričom zo správ o krajine pôvodu vyplýva, že odvody sa uskutočňujú v 17. roku veku brancov. Podľa toho by mal dostať predvolanie na odvod v roku 1995 a nie o desať rokov neskôr. Navyše mohol požiadať o absolvovanie náhradnej civilnej služby.

Podľa krajského súdu navrhovateľom predložený doklad - predvolanie na vojenský úrad, tak isto nesvedčí o navrhovateľovej dôveryhodnosti. Predmetné predvolanie, ktoré sa navyše týkalo overovania jeho administratívnych osobných údajov, bolo adresované „radovému vojakovi D.“. Skutočnosť, že adresát predvolania má pridelenú vojenskú hodnosť - „radový vojak“, nemôže svedčiť podľa súdu o ničom inom ako o tom, že adresát predvolania už absolvoval vojenskú službu. Tento fakt je však v rozpore s tvrdeniami navrhovateľa.

S poukazom na uvedené, možno podľa súdu bezpečne konštatovať, že navrhovateľ ničím nepreukázal svoju totožnosť, že ním uvádzané údaje sú v celom rozsahu protirečivé a rozporné. Preto vyhodnotenie jeho osoby odporcom ako všeobecne nedôveryhodnej je logické a správne.

Krajský súd sa preto stotožnil s názorom odporcu, že v konaní nepreukázal dôvody pre udelenie azylu. Nad rámec uvedeného súd poukázal na to, že ak by dôvodom jeho odchodu bola snaha vyhnúť sa vojenskej základnej službe, resp. nedôvodné podozrenie z jeho vedomosti o sklade zbraní, tieto skutočnosti nie je možné subsumovať pod pojem perzekúcie z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle.

Za správny a dôvodný označil súd aj výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany, nakoľko navrhovateľovi nebol udelený trest smrti a teda mu ani nehrozí jeho výkon. Jeho tvrdenie o neprimerane tvrdom vypočúvaní v súvislosti s objaveným skladom zbraní s poukazom na jeho nedôveryhodnosť, nie je dôvodom pre vysloveniu predpokladu, že by sa po svojom prípadnom návrate stal objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a to ani ako neúspešného žiadateľa o azyl, ako to vyplýva zo správ o krajine. Podľa súdu odporca tiež správne vyhodnotil aktuálnu situáciu v krajine jeho pôvodu, keď neprebíha vnútroštátny či medzinárodný ozbrojený konflikt v dôsledku ktorého by mohla byť osobná integrita navrhovateľa ohrozená.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne odvolanie, v ktorom namietal, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Navrhovateľ poukázal na to, že o azyl požiadal z dôvodu odmietnutia nástupu na základnú vojenskú službu v ruskej armáde. Ako príslušník čečenskej národnosti nechcel bojovať na čečenských územiach proti Čečencom. Jeho subjektívny strach je spojený so skutočnosťou, že by bol ako vojak poslaný na čečenské územia a bol by prinútený zapojiť sa do činov, ktoré sú v rozpore s jeho svedomím, morálkou, presvedčením. Túto subjektívnu obavu uvádzal od začiatku v každom pohovore, je teda nepochybné, že tento strach mal. Navrhovateľ poukázal na „Kritéria a postupy pri udeľovaní statusu utečenca“, podľa ktorých musí byť subjektívny strach podložený aj objektívnou situáciou, pričom overenie si existencie opodstatnenosti strachu je možné prostredníctvom relevantných informácií o krajine pôvodu, ktoré buď potvrdia alebo vyvrátia tvrdenia navrhovateľa, resp. ak nie sú k dispozícii je potrebné vzhľadom na humanitný charakter azylového konania aplikovať princíp v prípade pochybností v prospech utečenca.

V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na informácie o krajine pôvodu (UK Mome Office, Russian Federation: Operational Guidance Note: Russian federation, november 2006), z ktorých je zrejmé, že *„ďalším dôvodom, ktorí žiadatelia uvádzajú je zlé zaobchádzanie ústiace až do perzekúcie zo strany ruských autorít z dôvodu, že odopreli nastúpiť na vojenskú službu. Zvyčajne uvádzajú, že nemôžu, resp. nechcú vykonávať vojenskú službu pre jeden alebo viac nasledovných dôvodov: - výhrada svedomia, odmietajú vykonávať vojenskú službu z morálnych alebo náboženských dôvodov,*

- *obávajú sa, že budú poslaní bojovať do Čečenska zapojení do činov, ktoré sú v rozpore s medzinárodným právom*
- *násilie, ktorému budú v ruskej armáde vystavení dosiahne takej úrovne, že poruší čl. 3 EDLP“.*

Navrhovateľ v tejto súvislosti namietal, že krajský súd posudzoval navrhovateľovu žiadosť z pohľadu jeho dôveryhodnosti a nezaoberal sa podstatou jeho tvrdení, či má subjektívny strach,

či tento je možné považovať za opodstatnený a teda za objektívny a či je možné jeho dôvod žiadosti subsumovať pod národnostný dôvod.

Na základe dostupných informácií o krajine pôvodu je podľa navrhovateľa zrejmé, že jeho obava (že ako Čečenec by musel nastúpiť na výkon základnej vojenskej služby pre ruskú armádu), je opodstatnená, a preto odporca, rovnako ako aj krajský súd nesprávne právne posúdili vec.

Navrhovateľ tiež nesúhlasil s tým, ako sa krajský súd vysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa práce výlučne len s informáciami o krajine pôvodu z roku 2010 a nie spätne ku dňu jeho odchodu z Ruskej federácie, keď ju vyhodnotil za nedôvodnú. Podľa navrhovateľa, odporca sa mal týmito informáciami zaoberať, posúdiť ich a vyhodnotiť a nielen ich založiť do spisu.

V súvislosti s neposkytnutím doplnkovej ochrany navrhovateľ poukázal na to, že v priebehu azylového konania uviedol závažné skutočnosti, ku ktorým došlo na policajnej stanici a ktoré je možné považovať za mučenie, prípadne iné kruté alebo neľudské zaobchádzanie. Zvesenie o plafón s rukami v putách, státie na špičkách, bitie a vyhrážanie sa, je konanie, ktoré by nemalo byť zo strany Slovenskej republiky prehliadnuté a je nezlučiteľné s rešpektovaním základných ľudských práv. Ak takéto konanie bolo uskutočnené zo strany štátu, je o to závažnejšie. Odporcovi vyčítal v tejto súvislosti, že neodôvodnil dostatočne, prečo navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

Napokon poukázal na to, že krajský súd sa nezaoberal ani neodôvodnil, prečo odporca nepostupoval v súlade s právnym názorom súdu vyjadreným v rozsudku sp. zn. 9Saz 90/2007-110 zo dňa 29.5.2010, podľa ktorého je ho možné v prípade navrhovateľa predpokladať, že by navrhovateľ a mohol byť prenasledovaný z národnostných dôvodov.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že námietky uvádzané navrhovateľom v odvolaní už boli odporcom posudzované pri vydaní samotného rozhodnutia, resp. vo vyjadrení k opravnému prostriedku proti predmetnému rozhodnutiu. Odporca preto tieto považuje za neodôvodnené, ničím nepodložené a uvádzané účelovo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo

príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi

na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu („Správa MZV USA o praktikách v oblasti ľudských práv v krajine – rok 2005, vydaná Kanceláriou pre demokraciu, ľudské práva a prácu z 8.3.2006, materiál Strediska pre východné štúdie s názvom „Vyhnúť sa vojenskej službe“, správa Human Rights Watch s názvom „Nábor zadržaním v ruských ozbrojených silách“, správa MZV USA o krajine Ruská federácia z 6.3.2007, správa Human Rights Watch s názvom „Rozšírená prax mučenia v Čečenskej republike“ z novembra 2007, Správa o ľudských právach 2009: Rusko, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu USA z 11.3.2010, Správa spoločnej prieskumnej misie z 10.3.2009 a správa zo zisťovanej misie do krajiny Ruská federácia v dňoch 28.2. - 5.3.2010) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a o poskytnutie doplnkovej ochrany.

Ako vyplynulo z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporcu, odporca vychádzal po zrušení a vrátení veci predchádzajúceho rozhodnutia č. p.: MU-2008-40/PO-Ž-2006 zo dňa 23.4.2007 o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany (rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Saz 90/2007-110 zo dňa 29.5.2009) z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 21.12.2006. V uvedenom dotazníku navrhovateľ uviedol, že v prvej žiadosti o azyl vystupoval pod menom H., meno ktoré si vymyslel kvôli svojej bezpečnosti. Zmenil si aj dátum narodenia ako aj miesto posledného pobytu, poradil mu to prevádzač. Dôvodom bolo, že sa chcel vyhnúť vráteniu do Ruskej federácie.

Uviedol, že pracoval od roku 1996 do roku 1998 na Ministerstve štátnej bezpečnosti Čečenska. Potom si privyrábal na stavbách a v poľnohospodárstve. Od roku 1998 do roku 2003 trvale nepracoval, len príležitostne.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že pracoval ako strážnik vo firme do 20.12.2005, nemohol tam ďalej zostať pracovať, nakoľko ich začali prenasledovať, pretože v ich organizácii našli sklad zbraní. 21.12.2005 ho dovezli spolu s bratom z ich domu uniformovaní maskovaní rusky hovoriaci muži, ktorí sa predstavili ako orgány ruskej bezpečnostnej služby. Na policajnej stanici ho fyzicky napadli, bili a žiadali, aby podpísal tlačivo, v ktorom bolo napísané, že strážil zbrane a že je členom skupiny, ktorej zbrane patrili. Odmietol to podpísať, tak ho dali do cely, v ktorej bol sám. Z cely počul, že vypočúvajú jeho brata. Toho tiež bili. Počul jeho krik. Ešte v ten deň ráno prišli všetci príbuzní a známi z ich ulice k policajnej stanici a vyhlásili, že nepôjdu do práce, pokiaľ ich neprepustia. Potom ich prepustili pod podmienkou, že neodídu z miesta bydliska.

Ešte v ten deň odišiel do Inguška, do mesta Nazreň, tu býval dva týždne u známeho menom R., adresu uviesť nevedel.

Nakontaktoval sa na prevádzčača, ktorému zaplatil 3.500 Eur za to, že ho dopraví do Belgicka. Žije tam jeho strýko. S bratom odvtedy nie je v kontakte.

Na otázku, aby vysvetlil rozpor medzi tým, že v predchádzajúcom konaní uviedol, že brata naposledy videl v roku 2005, kedy bol v poriadku, navrhovateľ uviedol, že s bratom sa naposledy videl ako boli zadržaní, potom ho nevidel a nie je s ním v kontakte.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že potom, ako mu nebol udelený azyl v predchádzajúcom konaní, vycestoval domov, do Čečenska sa vrátil 1.7.2006, býval na adrese A.. Pracoval v tej istej organizácii ako predtým, než vycestoval. Otec povedal, že zaplatí tomu, komu treba, aby mal pokoj. Dohodol sa o všetkom, ale nezaplatil. Nastúpil do práce ako robotník dňa 14.7.2006, ale dňa 16.7.2006 dostal predvolanie od vojenského veliteľa na výsluch. Zľakol sa a 16.7.2006 večer odišiel znova do Inguška k spomínanému známemu. Odtiaľ cestoval do Kyjeva na osobnom motorovom automobile a z Kyjeva autobusom a vlakom do Užhorodu, kde ho čakali dvaja prevádzčači a pokračovali autom do Belgicka. V Belgicku dňa 24.8.2006 požiadal o azyl. Umiestnili ho do útvaru policajného zaistenia a potom vrátili na Slovensko.

Ako uviedol dôvodom jeho druhej žiadosti o azyl na území SR, je obava o jeho bezpečnosť a život, lebo jeden zo strážnikov, s ktorým pracoval mal byť obvinený zo spolupráce s bojovníkmi

a teraz je nezvestný, dozvedel sa to od očitých svedkov, ktorí videli jeho zadržanie. Mali ho zadržať maskovaní ľudia priamo na pracovisku v roku 2003. Keď sa príbuzní snažili zistiť, čo sa s ním stalo, tak kompetentné osoby odpovedali, že to neboli ich ľudia.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca sa po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia č. p.: MU-2008-40/PO-Ž-2006 zo dňa 23.4.2007 o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany dôsledne spravoval právnym názorom krajského súdu (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Saz 90/2007-110 zo dňa 29.5.2009), ktorý mu uložil v novom konaní opätovne preskúmať námietky navrhovateľa uvedené v opravnom prostriedku, najmä v súvislosti s jeho tvrdením, že je čečenskej národnosti a výkon vojenskej služby pre ruskú armádu nemohol a ani nechcel vykonávať z dôvodu výhrady svedomia ako aj z morálnych dôvodov, pretože ako Čečenec by bol nútený zapájať sa do vojenských akcií ruskej armády na čečenských územiach.

Krajský súd dal do pozornosti odporcu predvolanie podľa „Branného zákona Ruskej federácie“, ktorý mu bol doručený a ktorý predložil aj odporcovi.

Z týchto dôvodov krajský súd dospel k záveru, že v prípade navrhovateľa je možné predpokladať v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, že by bol prenasledovaný z národnostných dôvodov a súčasne v jeho prípade sú opodstatnené obavy, že v prípade návratu do krajiny pôvodu by bol vystavený reálnej hrozbe bezprávia. Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu vychádza zo skutkového stavu, ktorý je nedostačujúci na objektívne posúdenie a jeho žiadosti a na základe toho nepreskúmateľné. Preto ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca tak v ďalšom konaní preskúmal námietky navrhovateľa a v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a neposkytol doplnkovú ochranu uviedol, že podľa Ženevského dohovoru osoba zjavne nie je utečencom, ak jediným dôvodom pre zbehnutie alebo vyhnutie sa vojenskej službe bola nechuť k vojenskému výcviku alebo strach z boja. Zbeh alebo osoba

vyhýbajúca sa vojenskej službe môže byť považovaná za utečenca iba v prípade, ak preukáže, že bol neúmerne kruto potrestaný za vojenský čin z rasových, náboženských, národnostných, sociálnych a politických dôvodov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a má opodstatnený strach z perzekúcie, ktorá presahuje rozsahom trest ukladaný za dezerciu alebo vyhýbanie sa vojenskej službe. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal dokonca ani netvrdil, že bol potrestaný za vyhýbanie sa vojenskej službe. Podľa odporcu neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že nechcel nastúpiť na vojenskú službu z dôvodu, že by musel bojovať proti svojim, čiže proti Čechom. Odporca poukázal na informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, z ktorých vyplýva, že v *Ruskej federácii platí všeobecná branná povinnosť, ktorá je zakotvená v čl. 59 Ústavy z roku 1993 a ďalej upravená v Zákone o brannej povinnosti a vojenskej službe z roku 1998. Dĺžka vojenskej služby je 24 mesiacov, pre absolventov vysokých škôl 12 mesiacov. Pre všetkých mužov vo veku 18 až 27 rokov je vojenská služba povinná. Všetci mužskí štátni príslušníci RF vo veku 17 rokov sú zapísaní do vojenského registra a vo veku 18 rokov dostanú predvolanie na miestnu odvodovú komisiu na lekársku prehliadku. Branci sa predvolávajú dvakrát ročne. Predvolanie musí byť doručené a mladý muž ho podpíše. Ak dostane predvolanie, podpíše ho a následne sa nedostaví na odvodový proces, je považovaný za osobu, ktorá sa vyhýba vojenskej službe a je stíhaný podľa trestného zákona a zákona o vojenskej službe. Takýchto osôb je v RF v ktoromkoľvek období asi 40 000. Vyhýbanie sa povinnej vojenskej službe sa trestá pokutou, zadržaním na tri až šesť mesiacov alebo väzením až na dva roky.*

Podľa platného zákona o alternatívnej vojenskej službe z 25.6.2002 má každý odvedenec možnosť odslúžiť si alternatívnu službu, teda namiesto služby v armáde môže odvedenec slúžiť v niektorej z desiatok určených inštitúcií.

Odporca však poukázal na to, že navrhovateľ nedostal od vojenskej správy povolávací rozkaz na nastúpenie na vojenskú službu, ale dostal iba predvolanie za účelom overenia údajov v jeho osobnom spise. Nemožno ho preto podľa odporcu považovať za osobu vyhýbajúcu sa vojenskej službe.

Tvrdenie navrhovateľa, že v lete 2005 bol na vojenskom obvode, kde absolvoval zdravotnú prehliadku a po mesiaci mal dostať povolávací rozkaz, ktorý nerešpektoval a na vojenskú službu nenastúpil, vyznieva podľa odporcu nedôveryhodne, nakoľko ak by sa tak skutočne stalo, nebol

by dostal 16.4.2006 z okresnej vojenskej správy predvolanie za účelom overenia údajov v jeho osobnom spise, ale bol by zadržaný ako osoba vyhýbajúca sa vojenskej službe.

Odporca zdôraznil v tejto súvislosti, že navrhovateľ nepreukázal, že dostal skutočný povolávací rozkaz na vojenskú službu, ale predložil predvolanie za účelom overenia údajov v jeho osobnom spise. Okrem toho odporca poukázal na to, že v Čečensku v súčasnosti neprebíha konflikt na národnostných princípoch, ako tomu bolo v rokoch 1994 - 1996, ale iba s ozbrojenými banditami, okrem toho navrhovateľ by mal možnosť vybrať si alternatívnu vojenskú službu, ktorá nezahŕňa vojenský výcvik ani nasadenie do boja. Ozbrojené konflikty, ktoré sa tam momentálne vyskytujú, prebiehajú už iba v hornatých oblastiach Čečenska medzi federálnymi vojskami a čečenskými silovými zložkami na jednej strane a zločincami na druhej strane.

Podľa odporcu tak navrhovateľ ničím dôveryhodným nepreukázal opodstatnenú obavu z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov alebo z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie a zákona o azyle.

Odporca k námietke navrhovateľa, že nechce nastúpiť na vojenskú službu, pretože nechce proti bojovať svojmu národu uviedol, že podľa dostupných informácií v súčasnosti v Čečensku funguje vláda, ktorá vznikla na základe demokratických volieb a sfunkčnila sa prevádzka agentúr pre vnútorné záležitosti úradov prokuratúry a súdov.

K ďalšiemu dôvodu žiadosti o azyl, ktorý uviedol v druhom azylovom konaní, a to, že mal byť 21.12.2005 spoločne so svojim bratom zadržaný maskovanými, uniformovanými, po rusky hovoriacimi mužmi a predvedený na policajnú stanicu, kde ho mali vypočúvať a biť z dôvodu vynútenia si priznania za spoluúčasť na údajnom strážení objaveného skladu zbraní, odporca uviedol, že navrhovateľ svoje tvrdenie dôveryhodne nepodložil, práve naopak spochybnil ho tým, že tento údajný incident, ktorý sa mal stať ešte predtým ako prvýkrát požiadal o azyl, počas prvého pohovoru, ktorý bol s ním spísaný 16.3.2006 vôbec nespomenul. V závere prvého pohovoru prehlásil, že uviedol pravdivo všetky skutočnosti súvisiace s jeho žiadosťou a že k zápisnici nemá viac čo dodať.

Odporca v tejto súvislosti ďalej uviedol, že aj keby sa tento incident skutočne odohral, nebol podporovaný štátnou mocou ako takou, ale išlo o zlyhanie konkrétnych osôb pri výkone služby a navrhovateľ sa mohol obrátiť so žiadosťou o nápravu na nadriadené orgány, čo však neurobil.

Pochybnosti o dôveryhodnosti navrhovateľa o uvedenom incidente však podľa odporcu podporuje aj fakt, že navrhovateľ sa dobrovoľne vrátil do krajiny pôvodu (domov). Nie je preto pravdepodobné, že by mal skutočné obavy o svoj život a bezpečnosť, ako to tvrdil počas pohovoru.

K prípadu navrhovateľa odporca napokon uviedol, že navrhovateľ v rámci prvého azylového konania uviedol, že po skončení školy od roku 2006 nikde trvalo nepracoval, pracoval iba príležitostne ako robotník v poľnohospodárstve a stavebníctve, avšak finančné prostriedky, ktoré takto zarobil, mu nepostačovali na živobytie. V rámci druhého azylového konania však uviedol, že trvale začal pracovať v roku 2003. Nedôveryhodne podľa odporcu vyznieva aj jeho tvrdenie, že s bratom pracovali v jednej organizácii a boli spoločne zadržaní, pričom od zadržania ho vraj nevidel, keď počas pohovoru dňa 16.3.2006 uvádzal, že brat trvale nepracoval, pretože bol profesionálnym športovcom. Podľa odporcu nemohol s ním teda pracovať v jednej organizácii. Tiež uviedol, že keď ho naposledy videl (v decembri 2005) bol v poriadku a darilo sa mu dobre. Podľa odporcu nemohol byť teda v tom čase zadržaný a bitý.

Okrem toho podľa odporcu neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že nepravú totožnosť a vymyslené dôvody, na základe ktorých žiadal o azyl uviedol iba preto, že mu to prikázal prevádzkač.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany odporca uviedol, že po zohľadnení všetkých foriem vážneho bezprávia dospel k záveru, že v prípade navrhovateľa neboli zistené žiadne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, tak, ako to vyplýva zo zákona preto mu doplnkovú ochranu neposkytol. Navyše navrhovateľ sa nemusí vrátiť do Čečenska, ale môže sa usadiť kdekoľvek na území RF. O situácii ľudí s kaukazským pôvodom žijúcich na území RF hovorí Správa spoločnej prieskumnej misie v roku 2008 (Hmazat Gerichov), ktorá okrem iného hovorí o tom, že v Moskve žije približne 200 000 Čečencov a v ostatných regiónoch ďalších približne 360 000. Problémy s pracovným

povolením a s povolením na pobyt, časté kontroly ľudí s kaukazskými črtami (po teroristickom akte v Dubrovke a Beslane) už pominuli.

Podľa čečenskej asociácie Memorial a Sticking Russian Justice Initiative, v súčasnosti odchádzajú Čečenci z republiky predovšetkým kvôli ekonomickým okolnostiam, zatiaľ čo v minulosti kvôli bezpečnostnej situácii.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu či poskytnutie doplnkovej ochrany žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

V.

Právny názor najvyššieho súdu SR

Podstatnou argumentáciou odvolacích námietok navrhovateľa bolo, že navrhovateľ sa neuspokojil s tým, že krajský súd pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia odporcu posudzoval navrhovateľovu žiadosť z pohľadu jeho dôveryhodnosti a nezaoberal sa podstatou jeho tvrdení, či má subjektívny strach, či tento je možné považovať za opodstatnený a teda za objektívny a či je možné jeho dôvod žiadosti subsumovať pod národnostný dôvod.

Na základe dostupných informácií o krajine pôvodu je podľa navrhovateľa zrejme, že jeho obava (že ako Čečenec by musel nastúpiť na výkon základnej vojenskej služby pre ruskú armádu), je opodstatnená, a preto odporca, rovnako ako aj krajský súd nesprávne právne posúdili vec.

Odvolací súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že primárnym dôvodom neudelenia azylu a neposkytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi zo strany správneho orgánu nebola nedôveryhodnosť navrhovateľa, ale nesplnenie zákonom stanovených podmienok nevyhnutných pre záver správneho orgánu o tom, že žiadateľ preukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z niektorého z dôvodov vymedzených v zákone o azyle, resp. že splnil zákon stanovené podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Odporca síce v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na rozpory vo výpovediach navrhovateľa (porovnaním prvého vstupného pohovoru a pohovoru v druhom azylovom konaní), teda zaoberá sa aj dôveryhodnosťou osoby navrhovateľa, avšak len sekundárne, keď tvrdí, že navrhovateľovi sa nepodarilo dôveryhodne preukázať pravdivosť tvrdení ohľadne jeho zadržania a mučenia vo veci jeho údajnej spoluúčasti na strážení objaveného skladu zbraní, keď odporca uviedol, že navrhovateľ svoje tvrdenie dôveryhodne nepodložil, naopak toto podľa odporcu vyznieva ako nedôveryhodné preto, že o tomto prípade v prvej žiadosti o azyl sa nezmienil.

Z rozhodnutia krajského súdu, ktorému je možné vyčítať, že sa nesprávne vysporiadal s prioritami argumentácie odporcu, keď na prvom mieste uviedol nedôveryhodnosť osoby navrhovateľa, s čím sa odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené, nemôže stotožniť, na strane druhej krajskému súdu nebolo možné vyčítať, že po posúdení zákonnosti napadnutého rozhodnutia v rozsahu navrhovateľom uplatnených námietok v opravnom prostriedku (nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia, nedostatočne zistený stav veci, nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k neudeleniu azylu a neposkytnutiu doplnkovej ochrany), ktoré vyhodnotil správne ako nedôvodné a s poukazom na skutkový stav, ktorý považoval za dostatočne zistený, dospel k záveru že odporca rozhodol v súlade so zákonom, keď navrhovateľovi azyl neudelil.

K tvrdeniu navrhovateľa, že jeho žiadosť o azyl mala byť posúdená v zmysle jeho obáv, ktoré od počiatku uvádzal a to, že má subjektívny strach, že ako Čechenec by musel nastúpiť na výkon základnej vojenskej služby pre ruskú armádu), a že jeho dôvod žiadosti bolo potrebné subsumovať pod národnostný dôvod, odvolací súd uvádza, že odporca zrozumiteľným a logickým spôsobom vyargumentoval, z akého dôvodu, nebolo možné jeho tvrdenie považovať v prvom rade za preukázané, keď odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal, že dostal povolávací rozkaz na vojenskú službu, ale je zrejmé, že správnomu orgánu predložil predvolanie za účelom

overenia údajov v jeho osobnom spise. Bez povšimnutia nemohlo ostať ani informácia o krajine pôvodu, ktorá potvrdzuje, že *podľa platného zákona o alternatívnej vojenskej službe z 25.6.2002 má každý odvedenec možnosť odslúžiť si alternatívnu službu, teda namiesto služby v armáde môže odvedenec slúžiť v niektorej z desiatok určených inštitúcií.*

Odporca však správne poukázal na to, že navrhovateľ nedostal od vojenskej správy povolávací rozkaz na nastúpenie na vojenskú službu, ale dostal iba predvolanie za účelom overenia údajov v jeho osobnom spise. Nebolo ho možné ani podľa odvolacieho súdu považovať za osobu vyhýbajúcu sa vojenskej službe.

V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti rozhodnutie NS SR sp. zn. 8SŽa 18/2008 zo dňa 14.8.2008, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že *povolávanie vlastných občanov k výkonu vojenskej služby hoci aj spôsobmi, ktoré občanovi neumožnia možnosť výberu náhradnej služby, poprípade i vnútorné zákonodarstvo štátu porušujúcimi, samo o sebe bez prístúpenia ďalších skutočností, nie je ešte prenasledovaním z dôvodu rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo pre politické presvedčenie.*

Odmietnutie nástupu k výkonu základnej vojenskej služby, ktorá je v krajine pôvodu povinná, nie je možné bez ďalšieho považovať za dôvod pre udelenie azylu, zvlášť, keď takéto odmietnutie nie je spojené s reálne prejavým politickým presvedčením alebo náboženstvom.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že navrhovateľ ani netvrdil, že mu hrozí trest za nenastúpenie na vojenskú základnú službu, naviac správy o krajine pôvodu potvrdzujú možnosť výberu alternatívnej služby, teda namiesto služby v armáde môže odvedenec slúžiť v niektorej z desiatok určených inštitúcií.

Odvolací súd považuje za dôležité tiež zdôrazniť, že dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle

je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Keďže navrhovateľ sa odvoláva na okolnosti, ktoré síce nastali v dobe bezprostredne predchádzajúcej podanej žiadosti (zadržanie maskovanými uniformovanými mužmi, ktorí ho predviedli na policajnú stanicu a bitím si vynucovali priznanie za to, že sa mal podieľať na strážení zbraní objavených v sklade, kde pracoval ako strážnik), na tieto okolnosti však nepoukázal v prvej žiadosti o azyl, dokonca po neudelení azylu sa vrátil do krajiny pôvodu a zamestnal sa vo firme, kde predtým pracoval ako strážnik a podľa vlastných vyjadrení žil bez problémov, nebolo objektívne možné na takýto dôvod jeho žiadosti prihliadnuť, keď uvedené okolnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu znižujú vážnosť a pravdivosť jeho tvrdení o reálnej hrozbe jeho prenasledovania.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na správnosť záverov odporcu, ktorý sa uvedeným dôvodom žiadosti zaoberal pre prípad že by sa uvedený incident skutočne stal. Odporca totiž správne vyhodnotil, že v danom prípade by sa nejednalo o prenasledovanie z dôvodu rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo pre politické presvedčenie, ktoré by bolo podporované štátnou mocou ako takou, ale išlo by o zlyhanie konkrétnych osôb pri výkone ich služby a keďže navrhovateľ nepreukázal, dokonca ani netvrdil, že by sa o ochranu svojej osoby alebo prešetrenie daného postupu, resp. nápravu domáhal u nadriadených orgánov, nebolo preto ani možné konštatovať, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť ochranu jeho práv.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, (tak ako už skôr judikoval vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Sža 17/2008 zo dňa 19.8.2008) že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o jeho mučení a vynucovaní si priznania vo veci stráženia objavených zbraní v sklade, kde pracoval by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými fyzickými atakmi pracovníkov bezpečnostnej služby.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd dospel k záveru, že odporca vo veci vykonal náležité dokazovanie, ktoré vyústilo v správny záver o tom, že neboli splnené podmienky pre udelenie azylu ani dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. augusta 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová